

AIGUJA -FORTS

ANY II NUMERO 4

GIRONA 12 DE SEPTEMBRE 19

SANGLOTANT

Avui que'm posaria tra-
jo i sabates noves... la *mamá*
no vol que vagi al ball.
Bes... mes m'hauria esti-

Crummell:

DE LES PETITES MARAVELLES GIRONINES - - -

EN PEPET GITANO

ELS grans pobles tenen un signe representatiu de tots els aspectes de la seva vida. Girona en l'aspecte còmic t'è per representació portentosa del geni popular-grotesc, la figura epic-burlesca d'En Pepet Gitano. Ell, encarna i representa aquest punt de vista, tant com representa i encarna l'heroisme gironí l'immortal Alvarez de Castro.

Difícil serà avui la meva tasca; difícil donar el just concepte de l'interessant personalitat d'En Pepet Gitano. I aixís, de la mateixa manera que pot ser un Gerió o un Polifemo del Noucents, evoca de vegades el record d'un Sant Cristófol laïc.

Lo primer que l'heroi ens ofereix es l'ingenuïtat, l'ignocència del seu esperit; la simplicitat del seu intel·lecte.

—Ezcolti Mozen Cullerell: podria vozté regalar-me uns pantalons?

—Prò home de Deu, que no sabs que'ls capellans no'n portém de pantalons?

—Ah ez veritat; vez jo també. Zi, zenyor, tè raó, dizpenzi, dizpenzi. . . .

En Pepet Gitano es tant ignocent com lleig... Si avui ressucitès en Velázquez pendria de model la testa d'En Pepet, per a pintar el famós *Menip-fo*; com serviria per retratar l'Ogre espaventós dels contes d'infants.

I en realitat, siguent-ne més o menys compliç En Pepet, els pares i mares el fan oficial d'Ogre, pera espantar a les criatures mal crientes, que's representen la visió espantable d'aquell home a l'hora de la dolencia o del càstic.

Per lo mateix que ignocent i es lleig, se'l fá servir d'enrenou del poble, que'l persegueix constantment amb aquell *Atx!* terrible que tenen sempre a la boca els nois irreverents i la gent gran de civilitat relativa i sospitosa; crit d'insult que revolta an aquella massa geganta, que's tomba furient, amenaçant a la gent sarcàstica amb un bastó groixut; pronunciant en veu baixa imprecacions i venjances; revoltant entre les òrbites aquells ulls salvatges. . . indefinits. . .

Prò En Pepet Gitano si amenaça nò pega. Les seves malediccions no arriben al cel. Els seus ulls que guspirejen no espanten. Es incapaç de fer mal a una mosca.

Per Setmana Santa En Pepet, vestit amb sa millor roba, arrogant, majestuós, com investit d'extranya gravetat, acompanya amb un llarc blandó, el Misteri Dolorós. Mentres la Professó dura, ni un crit d'escarni surt dels llavis de la gent i En Pepet que's creu trasportat segurament a un altre mon de pau i caritat, passa triomfalment per entre el respecte de tothom.

En Pepet inspira, aleshores com sempre, pietat i respecte. Pietat quan els insults i els pocsoltes, l'hi gasten bromes pesades i de mal gust. Pietat gran al pensar que lluny de tota carícia, veu sempre ingràtuts i menys preu. Pietat per que la vida, no es per ell un paradís.

Respecte sentim per En Pepet Gitano, quan a llargues gambades, avença pels carrers, estranyament, dramàticament, habillat de senyor, amb robes velles i amb un berret de palla, qual història es potser tota una epopeia. Respecte, al considerar que'n Pepet Gitano, es tot un simbolisme gironí, que arreu on vá, que tota la seva persona và consagrada per la popularitat de les gents gironines.

Quan en una de les meves llargues absències de la Ciutat nostra, el vaig veure a pleret, convertit en un home com un altre, i en companyia d'En *Tiago* Rusiñol, el seu gran amic, và produir-me una fonda impressió. Mai havia vist an el nostre Pepet Gitano d'aquella faisó. No era tant lleig; ni la seva rialla era estrípida; voltava a la seva persona una gran satisfacció; brillaven els seus ulls amb una claror extraordinària; i les seves dents d'ivori se destacaven nítides entre els seus llavis pàlids i la pell bruna del seu rostre... Fins era majestuosa la seva *pose*. . . .

Jo vaig comprendre que aquell home era felíç oblidant l'ingràtut de l'humanitat; de la vida. Aleshores vaig sentir com mai, una gran compassió per ell; fins vaig estimar-lo. . . .

I des de aquell instant, he desterrat per sempre dels meus llavis, aquell *Atx!* que indigna, revolta a En Pepet Gitano, tant gironí, tant nostre. . . . .

JHOT-FLICK.

:: :: LA CIGONYA :: ::

Fa poc que nostra ciutat, immortal per tres vegades, ha sigut teatre d'un fet de veritable importància, quin, portà en sí discussions, converses "algo" picantes i per un voler de Deu no van haver-hi desgracies. En els safreig i cafés, llocs que, sens cap dupte, guarden tanta semblança com hi ha entre un ou i una castanya, durant tres o quatre jorns d'altre cosa no's parlava. Ni els combats dels Dardanels, ni la presa inevitable de "Bar-Sovia" qu'es un bar de reconeguda fama pel fet de servir-se en ell mentres dura l'hivernada uns "mantecaus" exquisits especials d'aquella casa, capaços de deixar fret a n'el més "torrat baranda; ni els "pases" monumentals del "fenómeno de Triana, ni la passibilitat i sang, no freda, gelada d'aquell home que avui es primer ministre d'Espanya; ni tot lo qu'està passant desde un polo fins al altre, va ser motiu suficient per fé oblidá'l fet de "marras" que portà en sí discussions, converses "algo" picantes i que per voler de Deu no va ocasionar desgracies.

Dons es el cas, llegidors

i llegidores simpátiques, (sempre es bonic alagar quan del sexe bell se tracta) que fa pocs dies cundi d'una manera molt rápida pels carrers de la nostra urb una rovetat extranya.

Un aucellás colossal que al sol tapava amb ses ales —aixís ho van dir alguns, alguns que potser badaven— va teni el gust exquisit, digne de tota alabança de passejar-se un ratet part-demunt les nostres cases escudrinyant molts recons i fent bon aterrisatge del campanar de la Séu en el braç d'una campana.

La cigonya—que tal es segons Zoolegs de marca l'aucell a que'ns referim— desde'l seu punt d'atalaia feia ganyotes a tots els ciutadans que passaven pels carrers, i eren posats al alcanç de sa mirada. Are remenava'l bec; are movia una pota; are, mol coquetament, feia menejar les ales. I tot Girona badant; —tot Girona, esceptuant-se els infantets de bolquers i els vells carregats de nafres— tot-hom volent esbrinar el motiu o be la causa de trobar-se en aqueil lloc un auceíl tant llarc de cames.

Uns diuen qu'era perquè li havia donat la gana; altres, mal intencionats, formalment asseguraven que sols havia vingut per vigilar nostres actes i per saber fermament si conservavem encare la Santa Neutralitat que dú dels mártirs la palma, ja que no podia esser —per ells la cosa era clara— mes que un espia alemany enviat pel mateix Kaiser. I pel fet de si seria per una cosa o per altre, varen sorgir discussions, converses "algo" picantes i per un voler de Deu no van haver-hi desgracies.

Dos o tres días durá de la cigonya la estada i durant tot aquest temps diferents grups se formaven per contemplar desde lluny hoste de tanta importància. ¡Fins mes d'un conciatadá tingué intenció de pintar-la...!

Ben mirat, no hi ha motiu per a aixís entussiasmar-se; pels gironins, tal aucell no es pas una especie rara, ja que la pinten sovint amb un xic de mala pata igual com la está pintant el qu'escriu aquestes ratlles i el llegidor pacient que s'ha empassat tanta llauna.

BRIKS.

A NÉCDOTA **A** QUESTA anécdota que anem a contar s'atribueix an en Weyler.

Era a Madrid i no sabem si per els *tuberculosos* o per la *caritat* o per els ferits de Melilla es celebrava una *festu de la flor* en quina, les més aristocrátiques dames i dametes madrilenyes recollien, amb la seva gracia de sempre, donatius.

Al arribar a un café varen veure assentat a una taula al fill d'en Weyler i ja's pot suposar de quina manera l'obsequieren.

Ell per tota resposta tragué la cartera i deixá anar un bitllet de 50 pessetes.

Més ença hi havia també el seu pare, Don Valeriano i desseguida les dames s'hi atañçaren demanant-li una almoína.

Allavors ell treu el portamonedes i en tregué una peça de dos ralets.

—Pero, Don Valeriano—li digueren—, no sea V. así; esto no puede ser; su hijo nos ha dado 50 pesetas y V. dos reales?»

I ell satisfet i comodament, respongué:

—Ja lo creo; si yo tuviera un padre tan rico como mi hijo, también los huviera dado.»

Diu que davant tanta llògica, les dametes madrilenyes no saberen qué contestar.

DON JOSEP

CADA any per aquesta temporada de les festes de carrers i amb elles les sardanes, la Conxa ve a Girona, ella es barcelonina, i viu, es clar! al carrer de l'Argenteria, el carrer que la Bellesa hi es senyora i majora.

Aquest any la Conxa ha vingut molt aficionada a les noveles i sempre la veureu darrera els vidres de casa seva, davant una llibreria, passant corrents de capitol a capitol. Mes un d'aquests dies la Conxa estava amb ses amigues amb una novela a la ma, obrta al començament quasi i es queixava que entre l'una i l'altre no l'havien deixat llegir i feia vint o trenta o quaranta vegadas que començava el mateix capitol.

I es bo de veure a la Conxa, tota seriosa, interessada en la lectura, darrera els vidres de casa seva. I la seva Bellesa també hi guanya.

—Aquest any si que no't carabacejarán pás als Jocs Florals de Girona.

—Perqué?

—Perqué no'n fan, home!

Jo'ls he vist més de una vegada, a la Matilde i a l'Angel en ple col·loqui; jo'ls he vist passejar tran-

quila i eiegrement per les rambles i la Davesa i sempre d'una manera igual: mirant-se, enraonant i com-penetrats en un mateix sentiment.

L'Amor, a qui jo saludo desde aquestes planes, fa estada en aquells dos cors i ja hem dit més d'una vegada qu'ens plau veure com dos jovenets corren enamorats esperant el dia del *Deu t'eiguart d'un ja está fet*.

Dos cors que batin a un mateix impuls, dues mirades que segueixin la mateixa direcció, pero vinguent de part oposada, dues boques que diguin en una mateixa emoció, be val la pena d'un *potin*.

La Matilde i l'Angel son tot aixó!

AL matei temps que l'altre dia parlavem de Vilassar, Vilassar ens visitava en la persona d'una Catalina exuberant. Venia també a passar les festes de carrers i principalment per la de l'Argenteria, la seva patria!

Ella ens ha portat l'alé de la costa de llevant i amb ella ha vingut la gracia i l'arrogancia.

Ben-vinguda a la patria de les immortalitats i que la vida nostra li sigui engranatge de felicitats.

LES sardanes, han sigut, son i serán, un meci de relació entre el jovent. Quan un no pot dir res a una dameta per por a que no li contesti o per que encara no ha sigut presentat a ella, la sardana, la nostra bella dança, li dona maneres sense esser indiscret o inoportú a començar conversa amb la dama amada.

I nosaltres havíem vist aixó en una parella gentil; l'Adela i en Miquel.

Prou les mirades corrien, prou hi havia interés en parlar-se; pero era no més a la sardana. Ara els hem vist de costat a la jove parella i hem pensat que de mica en mica es va lluny i que amb un o dues empentes més ja seran a les portes . . . . de la Iglesia.

Visca la Joventud!

ELLA va escriure dues *postals*, de les postals que hi han parelles i versos al costat, i les postals varen perdre's.

Al endemá ella l'esperava a donar vols a la rambla i no va anar-hi. Perque no vindrá va dir-se ella, neguïtosa? Les haurá rebut?

No! les postals eren perdudes i ella

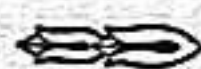
la gentil dameta dels ulls blaus i la cabellera blonda, mal parlá, amb paraules de la Lliga de bon mot,

de la mala organització de correus i de que aquí sempre passava igual.

Per sort, tot es va arreglar i ara els podem veure a la rambla entusiasmats i fent calendaris per el dia que 'ls llegirán l'epístola de Sant Pau.

Que si no ens enganyen serà aviat.

TREBALLA amb dalit tot el dia, i treballa per ell mateix, esperant l'hora de la tarda de veure a l'amada. I dona cops de garlopa i fa corre la serra pensant sempre amb lo mateix. en la part poètica de la seva vida, en Lluís també es poeta i comediograf, i per fi arriba aquella hora i fa via cap al carrer nou ...

Ella, qui l'espera també, es diu Lola, i surten els dos en ple col·loqui i enraonen riallers i fins ell, alguna qu'altre volta li recita alguna poesia dedicada, que ella accepta joiosa amb aquella rialla fresca i plena de candor.....

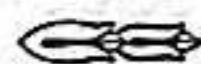

AL carrer de Minali, hi ha un primer pis qu'està curull de poncelles ufanoses i natural si les poncelles valen la pena i n'hi ha tantes, no diré jo que el jovent hi va a olorar el deliciós perfum que exalen.....

I avui un, demà un altre, dema passat tres i l'altre quatre, ha arribat dia que el carrer de Minali ha semblat una romeria a la Mare de Deu dels Angels.

O sino que ho diguin en *Pepito*, en *Joan*, en *Lluís*, en *Peret* i en *Quim* que's passen l'estona mirant enlaire deixant anar alguna paraula melindrosa.

Oh carrer de Minali, quines flors mes esplendentes que guardes! Alabat siguis per sempre!

SENSE nosaltres no hi ha festeta ni festaça possible ja que en nosaltres està representat el «tot Girona»

Aixís no es estrany anem per tot arreu, sapiguem lo de tot-hom i seguim pas a pas la evolució d'algún cor.... enamorat.

Dons... el dia de Sant Artur varem anar a la festa que D. Artur Castellary va obsequiar als seus amics i era bo de veure i donava bo de mirar aque.l estol de joventut que després del «lunch» en que ens varen obsequiar, bal'ava la nostra dansa en el Jardí, transformat en paradís per obra i gracia de tanta bellesa

Allí les seves filles: la gentil Mercedes i la amable Pilar fent les delícies de la concurrència, multiplcant-se per a servir a tots amb aquella gracia tan característica; allí les converses d'una i altra banda; allí de mirades i contes de les mil i una nits....

I va venir la nostra dansa, la sardana, i s'agafaren les mans i es feu la rodona: la Mercedes, la Teresa i la Carolinita; l'Araceli, la Pura, la Maria i la Mary Gladis, acompanyades amb la distinció que'ls carac-

teritza per l'*Eugenio*, Don Ramón, el Srs. Caballero, Bartomeu, Fortó i Roca de Sant Feliu, i altres i altres.... Dels «xicos» de la premsa hi havia en Grahit, en Moner i en Burch. Total una vetlla agradabilíssima, que tots els qui erem en guardarem record perdurable!

Nosaltres no més direm a D. Artur Castellary que per molts anys pugui fer semblants obres amb la nostra companyia. Amen.

El Dr. Grau, mantenedor del Jocs Florals «El Pensil», catedràtic de Química de la Central, perit-quimic de l'Ajuntament madrileny i «otras hierbas».

AIGUA-FORTS

DIARI

Día 27: Divendres. Conferencia a l'Agrupació Normalista per la Srta. Traiter professora de La Bisbal, disertant sobre el tema «Maneres de quedar bè arreu»; després se feren fotografies i lo que son les coses, la disertante va esser l'única que va quedar malament.... s'havia mogut. Penjada del Tarlá a l'Argenteria i concert per els Fatxendes i demés veins.

Día 28: Repartiment de canyes entre els veins del artístic carrer de l'Argenteria, processó amb Sant Agustí nou, sardenas a discreció i sa-

blasus a indiscreció per les delicioses pabordesses Maria, Magda i Consuelo.

Día 29: Arriba una descomunal cigonya i pren possessió del campanar de Sant Feliu; el qui menys, creia qu'era un *tauve*. El *clou* del dia ha sigut el ball de l'Argenteria: 30 balls, 30 músics, 30 trepitjades al desgraciat que ballava.

Día 30: Tots aquells gironins que sempre pinten la *cigonya*, han anat a veure a la ja cèlebre idem, que air tingué l'humorada de venir a veure-'ns i estant la mar de content. Ja ho crec, per fi tenen *una model*, es clar pobrets! havien de pintar de memoria. Arriben de Banyoles la Catarina i la Neus aquells dos bibelots ect; diuen que'l Dr. Audouard ja esta bó; ho celebrem.

Día 31: Sant Llop: Festa de Sant Daniel, gran animació, tota la flor i nata de Girona s'hi es congregada. Arriben de Pineda la Anita i la Conxa; crec que l'Anita i un propietari han començat un *flirt* que podria acabar amb un casament. . . .

Día 1: Llamps, trons i plujes. En Ola amb tota satisfacció dona *mil plácemes* a l'Ajuntament, per lo del l'adob de les rambles; ja era hora. En fi, *nunca es tarde cuando llega*. Avui es la Maria i la Lola les qui arriben de Pineda (ai! aquest Pineda!) Festa a casa el general Castellary, amb lunch, sardanes i concert.

Día 2: Dijous, dia de moda i fret: tot en una peça. Les obres del pont i passatge den Gomez, adelanten que es una *barbaridad*. Es estrany, no hi han sardanes.

Día 3: Reunió dels pares de la ciutat en la casa idem. No volem dir quants eren perque riuriu i amb els concellers no s'hi poden fer bromes; vos apujarien la cédula! Ens diu que volen. . . fer unes Fires *arxisuper*; (volen, no més?) dons bola!

Día 4: Mercat i gent a plaça. Arriba en Casamort mes gras que sempre! Ara alló de *marxa* haurem de canviar ho; ara direm: *arriba fulano*, *arriba menguano*; arriba el mal temps! A la nit sardanes a Sant Agustí; plenissim.

Día 5: Diumenge i festa. (Oh ja ja.) En Planes deixa la direcció de *Art i Sport*; *es por* que ha tornat amic amb la novia. On son les elegants que no les trobem a les voltes? Encara son fora? A la tarda en Monsalvatje, en Sagraera, l'Auguet i en Ribas van a cassera; el *cas era* que no van

matar res a no ser el temps! Ball al envelat de la plaça Independencia; El General Alvarez senyallava cap al nord i deia: *Que diferencia de chocolate!*

Día 6: El dilluns sempre es dia de mandra. De pas per Olot han estat aquí, les belles germanes Cufí de La Bisbal. Xoquin-la!

Día 7: Arriben les patilles den Xavier i en Xavier al darrera. Amb sis dies ja hi han sis pams arreglats, de la rambla. En aquest pas, l'any vinent a l'estiu ja serán a devant de can Pujades! Una mica d'actividad!

Día 8: Festa o no festa? Dematí o tarda? Es cas que tot-hom s'ha mudat i a Sant Agustí han ballat sardanes tarda i nit; lo altre son trons. Fa fresca. Plenissim de gent.

Día 9: Un dijous que te els mateixos atractius que els dilluns, sense sardanes, sense gent a la rambla, sense res. Per lo tant els diu adieu el seu afectíssim.

OLA.

ARA va de dret a l'arcalde Sr. Coll; ara ens dirigim a ell per preguntar-li si es veritat que ha dit que no entregaria ni un céntim per fer fires i que aquest any passariem sense elles.

Es veritat Sr Coll? Perque si vosté no vol posar el conforme a lo que facin els regidors, no sabem, no sabem com anirà tot aixó.

Esperem dons un fet que contradigui lo que s'está dient per els carrers.

HEM rebut unes postals amb la fotografia del kiosko de la Devesa propietat del nostre amic Anton Clara, que sembla sigui un recó de Montecarlo. I la veritat la fresca qu'es troba a la Devesa, les vegudes que serveix i la poesia del paisatge, conviden a donar-hi un tom.

I consti que sense convidar li fem l'anunci. Va de franc.

Mercés, Clara!

No volem deixar sense contesta un solt publicat en «El Heraldo de Gerona» sobres la vestimenta del *Tarlá* de l'Argenteria. Estem del tot conforme amb la tradició del *tarlá*, però no en podem estar de cap ma-

nera amb la manera vulgar i de mal gust que se'l va vestir i de la manera de transformar-li la cara.

I tornem a repetir que el *Tarlá* d'enguany no es el *tarlá* d'antany i d'aixó es lo qu'es tracta.

VERDADERAMENT si volguessim comentar tots els actes del nostre Ajuntament hauriem de menester pàgines i pàgines i encara ens farien curt, es tan gros lo que fan o lo que no fan o lo que no deixen fer.

Tenim fires a tocar, tenim el primer d'Octubre a sobre i com si no fos res i no s'haguessin de resoldre els assumptes. De l'escola d'Art i Oficis que tantes esperances hi posaven molts corren rumors greus i fins es tem per la seva *no implantació*; de fires, ni parlar-ne, no en volem saber res i de la temporada del Principal, tampoc ningú en sab res.

Que pot-ser encara estiuejen els regidors?

Nunca es tarde cuando llega! Val la pena d'un comentari.

No s'espantin, no s'atolondrin pero el fet es cert! Que ha passat que mogui tanta maror? Alguna cosa mai vista? Un cas de divorci? Qué es, qué es tot-hom pregunta:

—Qué arreglan la ramb'a!!!!!!!!!!!!

Aaaaaaaaaaaaaaaaa..... a ah!

Ja era hora!

Un altra dia ja ens en varen fer *eco* i com que el clam es just i no s'ens ha escoltat, tornem a la *pelea*. No podrien ensejar els cornetes bombers en altre lloc que no fos la rambla? Creu el Sr. Coll que es un alicient per el nirvi acústic i per la trompa d'eustaqui aquest espatec de cornetes que sempre toquen a la mes mal hora, de set a deu?

E.s veins ho demanen, al café ho demanen, els que passejen ho demanen i nosaltres Sr. Coll, ho demanem.

I demanant ho tot Girona, s'en ha de fer cas!

Tots els qui llegeixin "La Tribuna" de Barcelona s'haurán pogut fer carreg de lo molt que val el nostra Dari Rahola, amb les seves informacions dels diferents pobles de la provincia. Sino que sempre hi cau una relliscada i en Dari ens va fer passar el riu Ter per Olot i baix un gravat va estampari: =Puente de hierro sobre el río Ter=.

No Dari, el riu Ter no passa per Olot; es el Fluviá i una altra vegada fes l'ull viu i no ensopeguis! Que la reputació de bon periodista s'en ressent.

QUAND l'ajuntament i be podriem dir en general, tot Girona, fa una cosa, mai la fa ben feta i pen-

sant amb alló. Ara amb la rambla s'está donant el cas curiós de que l'arreglen o millor dit pensen arreglarla i encara a pas de tortuga; tant a poc a poc que quan hagin acabat ja hauran de tornar a començar

Be es veritat que un regidor deia que ballant-hi quatre sardanes, ja's posaria fort i aixís no costaria diners!

Volen més *caletro* més economia?

EL nostre *Sanxo* ens deixa; marxa a Huesca a passar l'hivern, a esperar que en Dato caigui i al marxar de Girona, nosaltres ho sentim fonament, perque com pocs governadors, el comte de Casa Segovia, aimava les nostres costums i es un ferm admirador de la nostra terra.

I no volem deixar de donar-li un adeu! ple de recança i de demanar-li que si alguna volta l'hem molestat desde aquestes columnes, ens perdoni, ja que era en l'interés de servir a la Ciutat.

Salud i a reveure, qué no ens hem pas de morir tan aviat.

AQUELLA febre que tenien els lliberals amb motiu de l'inauguració del «Círculo» o «Centre», ja s'els ha estroncat. Ja no fan campanya, ja no busquen socis i ni «El Heraldo» l'orgue oficiós i oficial tot en una peça, en parla.

Pero, no vagin depressa, que tenim el novembre molt aprop i pel novembre son les eleccions i demanin allavors quina bellugadiça i quins anants i vients.

No més direm que ja hi ha qui busca vots i encara no sab si anirà en candidatura! D'aixó s'en diu *ma drugar!*

I si als uns els hi passa, altres tot just son a la vigília. Que ho diguin sino els conservadors que ja están a punt de celebrar l'inauguració del seu local. Diu que hi haurán discursos i fins vindrá Don Antoni Maura. Nosaltres aquestes sensacions tant fortes no les creiem; qui les creu es en Tuyet qui ja te el discurs mig idealitzat i el farà en castellá del que ell parla.

I ja veurem també com al cap de uns quinze dies, ja no hi anirà ningú, ni en parlará ningú,..... si no venen eleccions.

Aixó de la politica es una cosa que no mes fa so- roll quan hi ha vianda a la taula.

I si no al temps.

Redacció i Administració: Rambla, 29, ters, primer

IMPREMTA DALMÁU CARLES & COMP.-GIRONA

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA

Dalmáu Carles & Cía.

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

Francisco**Massot**MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Alfred Ferrer**SASTRE-MODISTO**L'ULTIMA PARAULA EN MO-
DES, TANT PER A SENYOR
COM PER A SENYORAPlaça del Bell lloc 2, 1.ª**Raimonda Creuhet**Berrets de totes menes
Trajos per a nins
Corbates, elastics, &

Saló de Modes

RAMBLA, 29

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

**Drogueria d'en
Victor Sarquella**

Aparells de tots sistemes

Detectives des de 6 Pesetes

Material fotografic KODAK i AGFA

Marcís Martí Trayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

**L' ANIS MILLOR
ELS VERMOUTHS MES
GUSTOSOS SON
ELS MARCA****UNIVERSO**

Demaneu-lo a tot arreu

**Confiteria
NEGRE**El *rendez-vous* de l'alta societat
gironina

REFRESCS : CAFÉ : LICORS : PASTES

RAMBLA

Perruqueria higiènica

PERE GRANÉS

Pujada del Pont de Pedra

SERVEI ESMERAT

Massatges americans

Perruqueria Dalmáu

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral

KIOSK DE LA DEVESA Es serveixen tota classe
de refrescs, licors i pastes.Els dies de festa. **SANWICH**

Bones qualitats.--Preus economics

AMERICAN BARRESSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11

**FARMACIA I
PERFUMERIA****La Creu - Roja**

PLAÇA DE L'OLI